

har fremdraget dette Spørgsmaal, men det udtales da: „Man skønner ikke, at der er Anledning for Staten til at foretage dette Anlæg.“ Ved 2den Behandling i Fjor kom den fungerende Ordfører ind paa dette Spørgsmaal, og da udtalte Ministeren sig derom, hvorpaa saa den ærede Ordfører erklærede: „Jeg antager imidlertid, at Udvalget vil føle sig beroliget ved den højtærede Ministers Svar paa dette Punkt.“ Jeg kan egentlig heller ikke se, hvorfor det skulde være Tale om, at Staten skulde bryde en saadan Vej. Vel kender jeg ikke hele Jærnbanebygningens Historie her hjemme, men jeg tror dog ikke, at man vil have noget Præcedens for dette Tilfælde. Naar man anlægger en ny Station i Anledning af, at man flytter den tidligere, maa man naturligvis ogsaa skaffe de nødvendige Forbindelsesveje til den, men at man, naar man flytter en Station som i dette Tilfælde 200 Alen til den ene Side, derfor skulde lægge ny Forbindelsesveje, tror jeg ikke, at nogen Kommune kan forlange. Jeg mener, at naar Byen vil have ny bekvemmere Forbindelsesveje — og jeg tror, at lignende Spørgsmaal have været fremme i Helsingør — er det dens egen Sag, om den vil anlægge dem, og saa ville de selvfølgelig ikke koste 65,000 Kr. Om der i saa Fald kunde blive Spørgsmaal om af Villighedshensyn, af Hensyn til Kommunens Stilling, at give den en eller anden Hjælp til at udføre dette Arbejde, er noget for sig selv og maa betragtes uafhængigt af de Regler, der gælder med Hensyn til Jærnbaneanlæg; derfor mener jeg, at dette Punkt hører til Fremtidsmuligheder, og at det maa lades ude af Betragtning, naar man skal veje mod hinanden, hvad de forfælske Anlæg ville koste. Dermed har jeg ogsaa bevareret det ærede Mindretals Bemærkning om det haarde og ubillige over for Viborg. By i ikke at anlægge en saadan Vej. Jeg kan ikke se, at den Omstændighed, at Hovedbygningen flyttes saa meget til den ene Side, at der mellem Indgangsdøren paa den nuværende Hovedbygning og Indgangsdøren paa den fremtidige Hovedbygning bliver en Afstand paa noget under 200 Alen, kan siges at være saa slem, og i alt Fald kan jeg ikke se, at derved skulde kunne motiveres en saa overordentlig stor Udgift for Staten.

Det andet Mindretal (Willars Lunn og S. Pedersen) holder paa Folketingsforslaget om Flytningen, men stiller principalt et Forslag om at gaa foruden de 34,000 Kr. lavere, en Nedsættelse, som Ministeren udover Nedsættelsen paa 141,000 Kr., kan tage imod, yderligere lavere, nemlig ca. 120,000 Kr.

Jeg skal dertil sige, at jeg vil meget gerne staa mig godt med alle Parter, og jeg vil derfor ikke sige, at det ærede Mindretals Overslag er mindre begrundet end Statsbanestyrelsens Overslag, medens jeg selvfølgelig heller ikke om dennes Overslag vil sige, at det ikke skulde være bedre end det Overslag, der er udarbejdet af det ærede Mindretal. Jeg vil overhovedet ikke have nogen Mening derom, thi jeg vil kun beskæftige mig med praktiske Forslag, og jeg anser Mindretallets Forslag for upraktisk, selvfølgelig med mindre den højtærede Minister skulde udtale, at han kan acceptere det — det vilde gøre en Forandring — men det antager jeg ikke, at han vil, og det nytter da ikke, at regne med en Sum, over for hvilken den Statsautoritet, som skal udføre Arbejdet, siger: Dette kan jeg ikke modtage, thi for den kan jeg ikke udføre Anlægget. Det Forslag tror jeg derfor ikke, at jeg behøver at gaa videre ind paa. Derimod er fra de to Herrer's Standpunkt deres subsidiære Forslag rationelt, thi det er at optage den yderligere Nedsættelse paa 34,000 Kr., om hvilken den højtærede Minister har udtalt, at han kunde bygge for den saaledes nedsatte Sum.

Jeg skal, idet jeg slutter disse Bemærkninger, anbefale Flertallets Forslag til Bedtagelse.

Formanden: Jeg tør ingenlunde bebrejde den ærede Ordfører, at han udførlig har motiveret Flertallets Indstilling, da Sagen frembyder Interesse i flere Henseender; men over for de følgende Talere, som maatte mene, at de ogsaa nærmere bør motivere deres Standpunkt, gør jeg kun opmærksom paa, at Tiden er særdeles knap, og at den Forudsætning, hvorefter jeg maa indrette mig, er den, at vi maa gøre Sagens 2den Behandling færdig i Dag for i Morgen at tage 3dje Behandling; thi Sagen skal jo sandsynligvis sendes tilbage til Folketinget. Da Betænkningen jo er meget omfattende og grundig, og da navnlig de to Mindretal, der endnu ikke have haft Ordet, have udtalt sig meget udførligt der, antager jeg dog, at vi nok kunne naa til Ende i Dag.

Første Mindretal, Breinholt, har Ordet.

Breinholt: Jeg skal lægge mig den højtærede Formands Opfordring paa Hjerte, hvad jeg altid gør, og denne Gang særlig, da Tiden virkelig, ikke alene med Hensyn til Klokkeslettet men ogsaa i andre Henseender, er knap.